

## Vägglöss

Herbert: "Hur många är det i en kolonn?"

"Sju – nio, kanske. Vad vet jag?" Jag rycker på axlarna.

"Sju – nio, kanske. Har du inte gjort lumpen?" Herbert kliar sig.

"Jo visst, men inte i Finland och inte i finskt, militärt försvar."

Herbert: "Skall vi bestämma oss för ett antal, så att vi får litet ordning på det hela?"

Jag kliar mig litet. "Ja, vi kan ju också slå upp något lexikon, så att vi får reda på antalet litet noggrannare och likaså hur många grupper som ingår i en pluton och hur många plutoner som ingår i ett kompani. Tror du att vi kan fråga änkan, kan hon känna till sådant?"

"Hur länge har du tänkt bo kvar?" Herbert ser frågande på mig. "Jag menar, hinner vi ställa upp ett kompani, ett tillräckligt presentabelt, på kort tid?" Han lyfter vänster arm, sträcker den mot högra axeln och kliar sig i vänstra armhålan med höger hand,

Jag ser på honom, där han står grimaserande och visar tänderna i underkäken, med munnen halvöppen, samtidigt som han bearbetar armhålan. "Jag har sex månader kvar på det här uppdraget, så ur den synpunkten, hinner vi ställa upp en brigad, om det skulle vara så, men jag skulle gärna flytta, om jag bara kunde hitta ett bra boende på annat håll. Hittills har alla försök varit misslyckade."

"Ja", säger Herbert. "Jag vet hur det är på den fronten, jag har också letat. Beträffande änkan, kanske vi inte skall störa henne med en massa frågor, vi låter det hela komma som en överraskning. Skall vi klara ut det här med antalet? Skall vi anta att det förhåller sig med organisationen i Finland, som med organisationen i Sverige, skall vi satsa på tre plutoner?"

"I så fall glömmer du en sak, i vårt försvar ingår det två till sju plutoner i ett kompani", jag håller ut min byxa med tummen och kliar mig under byxlinningen.

"Då satsar vi på det", Herbert tittar på bordsskivan. "Sa du en brigad? – det vore nå't, men vi börjar väl med ett kompani?"

"Ja, det kan kanske vara en början, men måste man ställa upp dem i gruppkolonner och plutoner? Kan man inte bara ställa dem i en rad efter varandra?" Jag ser frågande på Herbert, som varande den av oss som bör vara bäst insatt i organisationsfrågor.

"Jag tror att en uppställning i kompanigruppering kommer att se pampigare ut, och det blir dessutom lättare att placera andra kompanier vid sidan om. En annan, elegantare och mer fulländad uppställning, estetiskt sett för en gammal stridsherre, vore att ställa upp dem i slagordning, klara för strid som vid bataljer under medeltid, men det vore kanske för avancerat." Herbert kliar sig åter i vänster armhåla.

"Jag tänker på en annan sak", säger jag till Herbert. "Om vi ställer upp kompaniet och änkan kommer in och får se det hela; om hon, uthyrningstanten, kommer in för att inspektera sitt uthyrningsrum; då är vi avslöjade."

”Vi skyller på hemliga grejor och sätter i ett instickslås, då kan vi hålla henne utanför.” Herbert har lösningar på de mest skiftande problem.

Vi skrider till verket.

Medan vi tar fram knappnålar och formerar trupperna på matsalsbordet, diskuterar vi änkans make.

”På vilket sätt avled hennes man?” Jag tittar frågande på Herbert.

”Han var ju stridsflygare.”

”Jojo, men alla stridsflygare avlider ju inte bara så där utan vidare, bara för att de är stridsflygare.

”Han blev dekapiterad, han kom för när propellern.”

”Dekapiterad, han gick alltså framåt, nedböjd, under den roterande propellern?” Jag ser frågande på Herbert. ”Varför gör man så, om man inte likt Hemingway, söker döden förstås?”

”Vad petig du är. Änkan sa så. Ja, hon sa, att han blivit av med huvudet, och då såg jag framför mig hur huvudet for av och blev liggande på marken. Hur tycker du annars att det skulle ha gått till?”

Jag kompletterar en uppställning på bordsskivan. ”Ja, en variant är naturligtvis, och den är ju troligare, än den dekapitering, du har fastnat för: Han kunde ha gått fram vid sidan om flygplanets kropp, under ena vingen och kommit för nära propellern, jag förutsätter att det var ett biplan – två motorer – han spakade, medan han fortfarande hade den förmågan och träffades av bladen som skivade honom, där han kom avancerande: tjopp, tjopp, tjopp, som medvurst. Det hela kunde naturligtvis uppfattas som litet kladdigt av kringstående, men vad får man inte uppleva i krig?”

”Nåja”, Herbert börjar på en ny grupp i plutonen. ”Tycker du att det är den enda, bra lösningen, tekniskt sett, så låt gå.

Jag är inte så intresserad egentligen av hur det hela gick till. Änkan har fått efterlevandepension och hyr ut en del rum, hon klarar sig kanske ekonomiskt sett bra än så länge. Frågan är hur det blir framöver, om och när myndigheterna på sanitetssidan får vetskap om att det kryllar av Cimex lectulanius bland möblerna?”

”Är det så den heter på latin – vägglusen?” Jag kliar mig åter under byxlinningen.

”Ja”, det är det riktiga namnet, redan grekerna i antiken hade vetskap om blodsugaren. Men värdinnan tror mig inte, när jag talar om för henne, hur det ligger till. Hon måste själv vara förskonad, eftersom hon menar att det är osanning, det jag säger. Låt oss nu ställa upp åtminstone ett regemente – en brigad kan vara för mycket att samla ihop – sedan skall det bli ett nöje att begära avdrag på hyran.”

Vi går ut på stán, köper batterier till ficklamporna, så att vi skall kunna lokalisera parasiterna, när de kravlar fram i mörkret och invaderar lakanen och våra kroppar. Vi inhandlar också dels sårspit, för att behandla våra sugmärken, och dels dricksprit för komfortens skull.

I tobaksaffären ser vi annonsen på väggen: "Tvårummare att hyra". Vi bestämmer oss omgående och går hem och packar våra grejor. Lyckas vi nu få ihop ett regemente, över lördagen och söndagen, så är vår lycka fullständig.

Måndag morgon står regementet uppställt, fastnålat på bordsskivan i korrekt slagordning – den här uppställningen skulle Napoleon ha gillat. Vi säger adjö till änkan och: "Behåll den resterande hyran, vi är inte knussliga. Adjö, Adjö, kanske vi ses på stan." Vi kliar oss.

Copyright © Toivo Molin